

MIDVINTERDÅD

**Kristina
Ohlsson**

MIDVINTERDÅD

Bokförlaget Forum

STRINDBERGDECKARNA

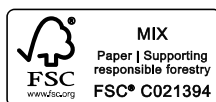
Stormvakt 2020

Isbrytare, 2021

Skuggläge, 2022

Frälsarkransen, 2024

Nattankare, 2025

BOKFÖRLAGET FORUM

Box 3159, 10363 Stockholm

info@forum.se | www.forum.se

COPYRIGHT Kristina Ohlsson, 2026

OMSLAGSFORMGIVARE Maria Sundberg/Art by Sundberg

OMSLAGSBILDER Adobe Stock, Midjourney, Firefly & Flux.2 Pro

ISBN 978-91-37-16750-3

TRYCKT HOS Scandbook EU, 2026

Första tryckningen

Detta är en påhittad historia. Alla eventuella likheter med verkliga händelser eller personer är helt oavsiktliga. När det gäller områdets geografi så har jag som vanligt tagit mig friheter och till exempel hittat på vissa egna platser så som den kyrka utanför Väjern där en av berättelsens karaktärer sägs hyra ett kontor.

PROLOG: DECEMBER

Snön började falla några veckor före jul, och det väckte viss förvåning på Hovenäset. Ingen kunde minnas när de senast närmade sig årets mest laddade högtid med så mycket snö på taken, och många funderade över huruvida den skulle ligga kvar ända fram till julafton.

Fast det var förstås inte bara vädret man pratade om, varken på Hovenäset eller i närliggande Kungshamn knappt fyra kilometer bort. Den så kallade stockholmaren, han som så lustigt delade namn med en av landets största författare genom tiderna, väckte alltså intresse och förundran. För August Strindberg tycktes ju ha fått fart på sin secondhandbutik, vilket till en början hade känts lika osannolikt som att de skulle få uppleva en vit jul.

Tänk att han valt att bosätta sig på just Hovenäset, och öppna en butik i Kungshamn. Tänk att det fanns människor i hans ålder som valde bort storstadens sus och dus för stillheten i ett gammalt fiskeläge. Särskilt med tanke på hur allting hade börjat när han först dök upp för några månader sedan. Vilken gruvlig hi-

storia som hade avslöjats då. Det gick nästan inte att föreställa sig hur tankegångarna hade gått i Strindbergs huvud när han valde att stanna kvar på västkusten efter allt som hänt. Någon viskade att han funnit kärleken, men vem det i så fall skulle vara var det ännu ingen som visste.

Och nu var det som sagt snart jul.

Faktiskt var det mindre än en vecka kvar, vilket i vanlig ordning fick människors puls att bli ohälsosamt hög. Det skulle köpas och lagas mat, kakor skulle bakas, julpynt letas fram och granen skulle kläs, men framför allt skulle det till varje pris trollas fram mys. Hos många gick den ekvationen inte riktigt ihop, vilket knappast minskade stressen. Särskilt inte i ljuset av hur många glöggmottagningar som därtill måste hinnas med.

Men i ett av husen lyste julmyset, och för all del även julstressen, helt med sin frånvaro. Där hade julen inte bara behövt ta ett steg tillbaka, utan lämna över hela sin plats till något så mörkt som döden.

En dov oroskänsla hade infunnit sig och den blev knappast mindre när en vädervarning utfärdades. En snöstorm var på väg mot västkusten. Under knappt ett dygn skulle den hålla de små bohuslänska samhällena i ett hårt och våldsamt grepp innan den drog vidare. Och medan stormen rasade skulle det vara farligt att vara utomhus.

Uppmaningen gick inte att missförstå:
Folk måste hålla sig undan.
Men om det var omöjligt att göra detta?
Om det inte gick att stanna hemma.
Vart skulle man då ta vägen?

1

Eftermiddagen var mörk och kall när August Strindberg bestämde sig för att utnyttja lugnet före stormen till att köpa bröd inför kvällens middag. Klockan närmade sig fyra och i secondhandbutiken fanns inte en enda kund. Ett leende letade sig fram när han drog på sig mössa och jacka. Vad brydde han sig om snö och kyla? Det här var ingen vanlig dag, det här var den första dagen som han hade fått vakna i sitt alldeles egna hus.

Det hade smärtat att gå hemifrån på morgonen för att åka till butiken i Kungshamn. Överallt i kåken fanns oupppackade flyttkartonger, så det hade stört honom att behöva lämna allting i oordning för att gå till jobbet. Å andra sidan hade han ju faktiskt kunnat sova i huset, oredan till trots. De möbler som kommit på plats var sängen, soffan och matbordet, och det var fullt tillräckligt för att bo i huset, enligt August.

Och även enligt Maria, som tillbringat natten hos honom och varit nästan lika exalterad som han själv över att vakna i hans fina hus på Hovenäset.

Maria.

Så varm han blev i bröstet bara av att tänka på henne.

Nio veckor hade gått sedan han tog mod till sig och bjöd hem henne på middag efter att de setts och fikat några gånger. August Strindberg från Stockholm hade till sist hittat rätt. Rent geografiskt i det idylliska, bohuslänska samhället Hovenäset där hans farföräldrar en gång haft sommarhus, och i kärleken hos polisen Maria, som var den finaste person han mött. Det var så stort att han nästan saknade ord för att beskriva det.

Så avbröts hans tankar av ett högt, pangande ljud. En smäll från ovanvåningen. Och därefter en till.

August, som stod i hallen mellan butikens bakomliggande kök och trappan till övervåningen, frös mitt i ett steg och lyssnade efter nya ljud.

Huset svarade honom med tystnad.

Efter en kort tvekan gick han halvvägs upp i trappan och lyssnade igen. Kunde ett djur ha kommit in i huset? Ett *stort* djur som vält något?

August skrattade tyst åt sina hjärnspöken.

Så mycket skit man kunde inbilla sig.

Men han var inte mer än människa, och livet hade inte alltid varit snällt mot honom, så därför bestämde han sig för att gå upp på ovanvåningen och kolla läget.

Trappan jämrade sig när han gick den sista biten.

– Hallå? sa han när han kom upp.

Med långsamma steg gick han från dörr till dörr. Alla rum var tomma, och i samma risiga skick. Några var så

klent möblerade att de påminde om sämre fängelseceller. I ett av rummen stod en ensam, tråkig säng. Ingenstans syntes någon människa till, och inte heller några tecken på att någon varit där.

Men var det inte lite kallt?

Lättad upptäckte han något som han gärna ville tro kunde förklara både ljudet och kylan. Ett fönster stod öppet och när en vindpust slet i det, slog det hårt mot fönsterbågen. Exakt samma ljud som August hört alldeles nyss. Det skallrade om glaset när August tog tag i fönstret, borstade bort snön som lagt sig på fönsterbrädan och stängde det. Sedan kastade han en sista blick omkring sig innan han lämnade rummet.

Ordningen var återställd.

August gick med raska steg den korta sträckan till Hamnbageriet. Alla gatlyktor var tända, för i vanlig ordning mörknade det tidigt i december. Men inte riktigt lika tidigt som på östkusten. Faktiskt var skillnaden mot Stockholm påfallande stor, solen gick ner nästan fyrtio minuter senare i Kungshamn, vilket gjorde August mycket piggare på eftermiddagarna än han varit i huvudstaden.

Gatlyktornas sken fick buskarna och träden att gnistra. Vinden var kall mot Augusts kinder. Han såg ut över hamnen där båtplatserna gapade tomma, och bort mot Smögenbron. Vintervädret hade kommit någon vecka tidigare, och vattnet i vikarna och fjordarna hade nu frusit till

is. Det vita snötäcket låg som en tjock filt över det karga landskapet. Det var rätt och slätt förtrollande vackert.

När han kom fram till bageriet klev han in och ställde sig i kö. Han log mot en man som ofta besökte hans butik, och sträckte på sin långa kropp så att han såg vilka sorters bröd det fanns att välja på den här dagen. Det fick bli en Ymer, konstaterade han. Ett surdegsbröd smaksatt med havssalt och muscovadosocker.

Runt omkring honom pratade folk lågmält om den annalkande stormen och de problem den skulle föra med sig, men inget av detta kunde rubba Augusts harmoni. Det var så mycket i hans vardag som höll på att falla på plats. Året som gick mot sitt slut hade under första halv- an varit den värsta tiden i hans liv. Först hade han blivit lämnad av en kvinna han levt med i tjugo år, Helene, och en kort tid efter hade han mist båda sina föräldrar med bara en dags mellanrum.

Och nu skulle han snart fira sin första jul på Hovenäset.

I sitt alldeles egna hus. På Kärleksvägen.

En förhoppningsvis vit, snötyngd jul.

Just detaljen med snö passade August perfekt. Han älskade julen. *Älskade*. Framför allt var han väldigt förtjust i smakerna som hörde högtiden till. August hade redan hunnit baka en första laddning pepparkakor, och snart skulle han koka knäck, göra marsipangrisar och baka klenäter.

Det enda han drog sig för att göra var att tömma en viss flyttkartong som han märkt med en stor, röd klisterlapp. Den hade han ställt i ett hörn, osäker på om han skulle bli själaglad eller förintad av dess innehåll. Någon av dagarna före julafton skulle han ta sig an den. Någon dag när han kände sig stark. Stark nog att påminnas om att detta inte bara var den första julen på hans nya plats i världen, utan också den första utan hans föräldrar i livet. Under sina fyrtiofem år hade han bara firat jul utan mamma och pappa en handfull gånger. Några syskon fanns inte, och både far- och morföräldrar var döda.

Hur? tänkte August. Hur ska jag ta mig igenom årets viktigaste högtid utan en tillstymmelse till familj?

Frågan var inte irrelevant, men måste vänta, för nu blev det hans tur att köpa bröd. Varken julen eller flytten till nya huset kunde stå i vägen för det faktum att August hade ett jobb att sköta och en vardag att hålla igång, och det gällde även denna eftermiddag.

Bara tjugo minuter efter att han lämnat secondhandbutiken var han tillbaka igen. Snövallar reste sig utmed gatorna. På uppfarten var den gula likbilen (som han använde vid sina kundbesök) parkerad. Fastigheten som han öppnat sin butik i hade tidigare varit en begravningsbyrå, och bilen hade ingått i köpet. August hade bara tvekat i någon vecka innan han bestämt sig för att behålla bilen, och lackera den gul. Ett mycket bra beslut.

Han huttrade medan han låste upp dörren och skyn-

dade sig in. Taklampan blinkade två gånger när han tände den. Papperspåsen som han fått brödlimpan i prasslade. August hängde av sig jackan på skrivbordsstolens ryggstöd i butiken och gick till köket för att ladda kaffebryggaren med dagens sista omgång. En svag doft av målarfärg fick det att kittla i näsan. Hans första tid i secondhandbutiken hade varit tumultartad och tydligt märkt av ett sorgligt rättsfall som råkat utspela sig i hans fastighet, vilket i sin tur lett till att renoveringen behövt göras om när polisutredningen väl var klar. Men nu började man se ett slut. Den målarfirma han fått tag på skulle snart vara färdig, och detsamma gällde snickarna.

Då ringde mobilen.

August tog fram telefonen och konstaterade att det var en bekant på Hovenäset som hörde av sig. Gunnar Wide. Näsets mest nyfikna själ, en pensionär som i stort sett saknade respekt för andra människors gränser och som aldrig försatt en chans att komma med åsikter som ingen ville lyssna på.

August hann knappt svara innan den gamle började prata.

– Jag blev bestulen tidigare idag, sa han. Och det slog mig att du kan ha hört eller sett något.

August stannade upp.

– Bestulen? sa han. Var då?

– Mycket nära din butik, sa Gunnar. På Icas parkering. Någon tog en av mina kassar med julmat. Den bästa, den

med både köttbullar och prinskorv. Helt iskallt, rakt ur bilen när jag parkerade kundvagnen.

– En påse med julmat? sa August klenetroget.

– Sluta upprepa allting, sa Gunnar strängt. Det här är på riktigt. Jag handlade på förmiddagen för att få göra det i lugn och ro, och det straffade sig tydligen. Såg du någon kuta förbi din butik vid elva? Jag har kört runt och letat efter den sluge jäveln sedan dess, men inte hittat honom.

– Nej, jag har inte sett något, sa August. Tog han, eller hon, någonting annat?

– Nej, bara maten, sa Gunnar utan att låtsas om Augusts inspel om att gärningspersonen också kunde vara en kvinna. Men vi kan sannolikt vara säkra på att fler kommer att bli bestulna. Så nu vet du att du måste vara på din vakt.

August kände sig tveksam. Han hann inte engagera sig i en äldre mans rädslor och teorier. Ändå lät han tankarna snudda vid ljudet han hört, att han för bara en stund sedan trott att han hade en inkräktare i huset. Och nu ringde Gunnar och påstod att han blivit bestulen, knappt hundra meter bort.

– Du, förresten! sa Gunnar uppförande i telefonen.

– Ja? sa August.

– Du har väl koll på att det vankas stor-storm? Har du ved och vatten hemma om allt går åt helvete?

August tackade för omtanken, och bekräftade att han kände till ovädret.

En vag oroskänsla fladdrade till i kroppen när de lagt på. Snart skulle stormen komma, men något mer skrämmande än så ville han helst inte vara med om.

Hastigt påminde han sig om det som var ljust och vackert i hans liv. Som hans nya hus och kärlek.

Julefrid på Kärleksvägen.

Med sådana förutsättningar borde väl ändå en katastrof kunna hållas på avstånd?